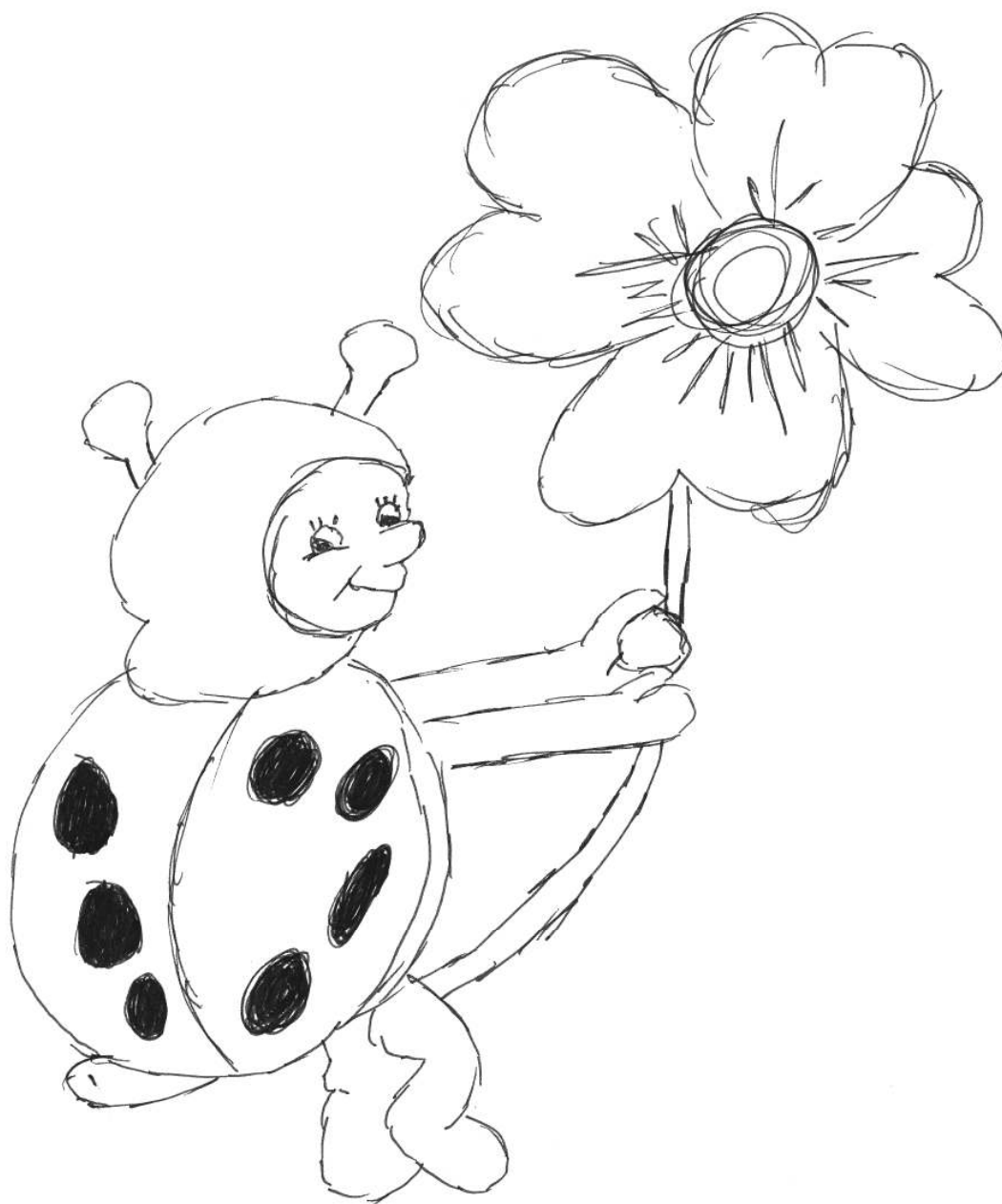

Občasník žáků ZŠ Chrudim, U Stadionu

DUBEN 2013

Ahojky! Se skluzem, ale jsme tu zase. Čtěte a bavte se.

Agresivní samičky v přírodě

Agresivní chování samiček v přírodě je přirozené. Ovšem nejen v přírodě. Když se podíváme na dnešní ženu - někteří pánové už ví, jak dokáží řídit. Dovolili jsme si vyhotovit rozhovor s p.učitelem Josífem, který nám odpověděl na následující otázky:

1. Co všechno jsou samičky schopny udělat se samečkem a se svými dětmi?

Odp.: Úplně je oškubat, a dokonce pavoučice a kudlanky je i sežrat.

2. Jaké samičky jsou podle Vás nejagresivnější?

Odp.: Samičky druhu Homo sapiens sapiens. :D

3. Jaké jsou znaky agresivní samičky?

Odp.: Rudý oči, vyceněný zuby a naježená srst (chlupy).

4. Jste na chování samiček specialista?

Odp.: No jistě, v mém okolí jsou samé agresivní samičky. :D

(Pozn. redakce – Nutně zbytek rozhovoru cenzurován.)

Hanik a Verísek☺

Biatlon

Biatlon je zimní sport, který se jezdí na běžkách s malorážkou na zádech. Existuje mnoho druhů disciplín např. štafety, závod s hromadným startem, sprint atd. Zúčastnění se musí strefovat do malých terčů, které jsou od nich 50 m. Střílejí na ně buď vestoje, nebo vleže. Když nezasáhnou terč, musí střelbu opakovat a nabíjet pušku po jednom náboji. Pokud jim jednotlivé náboje dojdou, musí běhat tzv. trestná kola. Nové Město na Moravě je jediné město v ČR, které vlastní několik tras pro běžkaře a biatlonisty. Říká se, že tyto okruhy jsou jedny z nejtěžších na světě. Tento rok se u nás konalo MS. Biatlon pochází už ze starověku. Roku 1955 se vytvořila pravidla a poprvé se objevuje pojem „biatlon“. První mistrovství světa se konalo roku 1958 v Saalfeldenu, ale sešlo se pouze 20 sportovců ze 7 zemí. Tehdy trať měřila 20 km.

Rajče

Blížící se konec 9.třídy

Vzhledem k tomu, že jsem v deváté třídě, rozhoduji se, na kterou střední školu se vydám a přemýšlím, jaké to tam bude bez spolužáků ze

základní školy. Sice s některými z nich budu stále moci hrát wowko, ale už to nebude takové, jako když s nimi teď každý den sedávám v jedné třídě. Neříkám, že se všemi vycházím po dobrém, nebo že se s každým bavím, ale jsou to přece jenom lidé, se kterými jsem strávil poslední čtyři roky. Pravděpodobně budu postrádat i některé učitele a útulné prostředí školní jídelny, ve které bylo vždy příjemné posezení s přáteli. Tím pádem bude přechod ze základní na střední školu určitě velice zajímavý, ale možná zbytečně složitý. Složitá otázka je i to, co budu dělat po skončení střední školy. Žáci z učilišť si mohou vzdělání doplnit nástavbou, středoškoláci zase vysokou školou. Dostáváme se zkrátka do složitého věku, kde je hodně stresu a těžké rozhodování každodenním chlebem.

Co mě štve

Poslední dobou mě štve dost věcí. Třeba mi teď odvezli mého mazlíčka. Mufínek byl můj zakrslý králíček, bráchův a jeho přítelkyně. Byl dokonalý, jenže musel pryč, takže ho už neuvidím. Taky jsem ho pěkně ořvala. (Chybí mi.) Druhá věc...musím vytáhnout zemák, jinak nepojedu do Francie, do které hodně chci. A kluci...hlavně Martin K. Ale to jsou prostě kluci, s tím nic neuděláme. Paličáci paličatí. ☺ Nechci je nějak urazit, ale musí si přiznat, že jsou taková... Ale holky taky mají své mouchy. Také mě štve, že nedržíme jako třída pohromadě. Když se podíváte do naší třídy, tak uvidíte skupinky. Hlavně u holek, kluci, ti ještě docela drží spolu, ale holky? Všechny se pomlouváme a to mě štve, jsme spolu poslední rok a nic se nemění. Jako třída bychom měli držet spolu, ne?

No coment... ☺

Sliznatky

Sliznatky jsou živočichové, které si leckdo splete s hadem. Vlastnosti však mají podobné rybám. Nejsou chráněné, ale vzácné také ne. Jen je málokdo viděl. Vypadají jako úhoř a mají také tělo pokryté jakýmsi slizem, proto se také nazývají sliznatky. Žijí na dně moří chladného mírného pásu nebo hlubokých teplých moří. Nemigrují, žijí ve stále stejném území, ale pohybovat se mohou. Mají otvor s rohovitými zuby připomínající ústa. Mohou dosáhnout délky od 20 do 140 centimetrů (záleží na druhu). Je asi 60 známých druhů sliznatek a první známý předek sliznatky pochází z doby před 330 miliony let.

Cannab

Můj playlist

Můj playlist v mobilu vypadá asi takto: rap, techno, rap, rap, techno, normální písnička... ☺ Nejvíce v poslední době poslouchám rap a techno, jinak nějaká ta normální písnička se tam taky objeví. Zjišťuji, že se mi hodně změnil styl. Začínala jsem Dádou Patrasovou, potom Šmoulama, pak ty normální písničky, jako jsou písničky od Demi Lovato. Občas se mi ještě líbí nějaká písnička od nich, ale už jen zřídka. Teď poslouchám Fadrce, Ektora a DJ Wiche. Změna je život, říká se, ne?

No coment... ☺

Louvre

Louvre je muzeum ve Francii, přesněji v Paříži. Je to největší muzeum na světě. Louvre se jmenuje buď podle bývalého zámku Louparie, a nebo podle slova leovar nebo leawer. Význam těchto slov je v překladu opevněné místo. Když po 300 letech Paříž přestala být sídlem francouzských králů, Louvre začali používat úředníci, dvořané, umělci a učenci. Louvre prodělal jeden velký požár, při kterém shořela západní část, to vše se stalo roku 1871. Po požáru zbytek stavby ležel na ploše 195 tisíc metrů čtverečních. Po požáru byl používán jako přijímací královské komnaty, jízdárny atd. Louvre se dělí na dvě části - na starou část a novou. Starou část zdobí velká sloupová fasáda z roku 1674. Nová část obsahovala pavilony Turgo, Denon, Molieu. Nová část uvnitř schovává sad s 86 sochami významných francouzských osob a 63 alegorických sousoší. Nyní je Louvre národní muzeum. Výstava se oficiálně otevřela pro veřejnost roku 1793 v době francouzské revoluce. Před samým muzeem stojí skleněná pyramida.

Co se povídá

Mezi dětma se šušká,
že je nová tužka.
Má na konci gumu,
namočenou v rumu.

Jedna bába povídala,
že když jela vlakem,

kouřila tam s drakem.
Vedle nich jel vrak,
za ním frčel mrak.
Drak ho ukous' kousek
narostl mu fousek.

A můj děda říkal,
že když vichřice zabila mu prase,
koupit musel nové zase.
A to bylo druhé,
první bylo příliš tuhé.

Pinocchio, ten si zase stěžoval
na svůj dlouhý nos,
protože když jednou takhle lyžoval,
sedl si mu na něj kos,
ten na nohách lyže neměl,
byl úplně bos.

Věřte nebo nevěřte,
to všechno se stalo,
toho, co se povídá,
není příliš málo.

David Formáček

David Formáček je žákem letošní 9.B - fotbalové třídy. Proslýchá se, že patří mezi jedny z největších talentů v umění s míčem (fotbal) na této škole. Dovolili jsme si mu položit několik otázek:

1. Jaké budeš mít vysvědčení? Propadáš?

D: „Nepropadám. Vysvědčení nic moc, mohl bych mít lepší, kdybych se snažil.“

2. Čeho chceš dosáhnout?

D: „Chci být nejlepší útočník v republice.“

3. Na jakou školu chceš a plánuješ jít?

D: „Na sportovní akademii v Praze – kvůli fotbalu.“

4. Chtěl bys jít po střední na vysokou?

D: „Asi jo, uvidíme, jak mně to půjde, ale spíše ano.“

5. Půjdou s tebou nějací tví spolužáci? Jací?

D: „Ne, bohužel, jdu sám, ale mí spolužáci mně tam budou velice chybět.“ ☹

6. Čím se chceš stát?

D: „Profesionálním fotbalistou.“

7. Co si myslíš, jak na tvoje vysvědčení budou reagovat rodiče?

D: „Tak určitě vím, že řeknou: „Musíš se příště víc snažit“. ☺

8. Kdyby to šlo, chtěl bys zůstat na naší škole a proč?

D: „Jo chtěl, protože tu jsou strašně dobří kamarádi, hlavně dvě holky, který mně strašně pomohly a ty holky to vědí, který to jsou.“

Díky, ať se ti, Davide, daří. A ať se ti sny změni v realitu.

Holky, kluci, nebo nejen oni?

Ptáte se, co je to za nadpis? Hned vám to vysvětlím. Jak se říká – „nedrbou“ jenom holky a kluci. Drbou i učitelé. Ne že bych proti tomu něco měla, ale když se podíváte, tak si myslím, že mám docela pravdu. Něco se někde stane a za chvíli to ví celý učitelský sbor. Znam to na vlastní kůži, ale nebudu to rozebírat. Ale drbání je celkem normální věc, podívejte se na Kelišovou a ostatní babky ze Slunce, seno. :D Takže to nebudu dál rozmazávat, jen jsem chtěla říct, že drby se šíří velmi rychle všude a všemi „kanály“. ☺

No coment... ☺

Chtěla bych mít bohatého strýčka v Americe

Přiznávám, že to možná zní trošku dětinsky. Ale komu by se nelíbilo mít někde ve světě bohatého strýčka? A natož v Americe? I když peníze nejsou všechno, dokážou - jak říká prezident USA Barack Obama - hodně změnit. A já, kdybych podobnou výhodu měla, stoprocentně bych toho využila a kompletně změnila svůj život. Jakou věc bych asi udělala jako první...? Tak o tom nemusím dlouho přemýšlet. Miluju cestování, ale moc možností podívat se někam do zahraničí jsem zatím neměla. Proto bych neváhala, řekla strýčkovi o letenky a procestovala celý svět. Od Ameriky přes Afriku s Evropou, do Asie bych jukla a pak k „protinožcům“ do Austrálie ♥. To by bylo teda něco. Tolik nových zážitků a poznatků z toho, jak se kde žije. A co potom, kdy bych už procestovala celý svět? No, rozhodně nejsem skromná. Co třeba lístky na koncerty mých oblíbených

hudebních skupin a zpěváků? Hmm, tak to bych si nechala líbit. Určitě by mi pak tolik lidí závidělo. Ale, já ani vlastně nechci závist a zbožnost od ostatních. Tak mě napadá, co bych se strýčkovými penězi vlastně mohla udělat dál? Určitě bych si je nenechala všechny pro sebe. Chtěla bych, aby se sny splnily i mým kamarádům, takže bych jim určitě nějakým tím obnosem udělala radost, navíc, když by si jím splnili svoje sny... A vlastně, proč pomáhat „jen“ mým přátelům? Miluju Afriku, jen mi je docela líto, jak tam lidé žijí. Kdybych měla peníze, neváhala bych a hned bych dětem v Africe postavila školu. To bych udělala radost nejen jim, ale i sobě.

Asi jsem se trošku rozpovídala o svých přátelích. Ale co bych si za peníze, kromě vyjmenovaných věcí a přání ještě pořídila? Rozhodně to není všechno, za co bych peníze utratila. Myslím, že nějaké to vozidlo by tedy rozhodně neuškodilo. Přiznávám, že autům zas až tak moc nerozumím, ale určitě bych si nějaký hezký kabriolet ráda pořídila.

I když... auto je na mě moc složité. Spletu si brzdu s plynem a... radši bych nějaký hezký scooter. Nebo motorku, protože si někdy docela ráda hraju na drsňačku, i když vím, že k ní mám dost daleko. A co se týče už úplných detailů - asi bych si nechala udělat nějaké to stylové tetování, nebo obarvit vlasy... na modro (i když, v tom bych asi nevypadala zas tak dobře). Pak bych se možná začala věnovat jezdeckví nebo boxu. Jo, čtete dobře, boxu. A nesmějte se mi, vím, že to není zas tak normální.

Napadá mě mnoho dalších věcí, ale kdybych je sem měla napsat všechny, psala bych ještě dlouho ☺.

Dominika

Jarní prázdniny

O jarních prázdninách jsem byla v Itálii v Alpách. Krásně nám svítlo sluníčko a sjezdovky byly supéér. ☺ V sobotu ráno jsme se sbalili a vyrazili jsme. Cesta sice byla šílená, ale přežili jsme ji. Dorazili jsme na místo kolem šesté večer. Vybalili jsme si, umyli se, chvíli jsme si povídali a pak se šlo spát po té šílené cestě. Ráno byl budíček, pak snídane a po snídani hurá na lyže. Na sjezdovku jsme to měli pár kroků, takže pohoda. Nasadit lyže, nahoru lanovkou a pak už jenom jezdit celý dlouhý den. V poledne jsme se narvali k prasknutí, taky aby ne, když to tam mají tak dobrý. ☺ Ale vylyžovala jsem to. ☺ Zhubla jsem, když už nic, tak alespoň to. ☺ Ještě teď mě všechno bolí, ale za tu krásu a zábavu to stálo. Letos jsem se konečně pořádně naučila skákat ve snowparku a jezdit ve „hlubočáku“. Je to hrozná sranda. ☺ V pátek odpoledne jsme vyrazili

domů, protože když jsme viděli, jaká byla zácpa na silnicích v sobotu, když jsme tam jeli, tak jsme to vzdali. Dorazili jsme domů o půl dvanácté v noci a hned jsme zalehli a spali, hlavně taťka. Krásně jsem se opálila a na začátku března pojedeme ještě se známými do Krkonoš.

No coment... ☺

☺ Jezdectví ☺

Dovolte, abych vás seznámila se svým nejoblíbenějším sportem, kterým nemůže být nic jiného než – jezdeckví! Jezdeckví je opravdu nádherný, nádherný sport, ale - jako i při ostatních sportech se zvířaty - nejde jenom o nás, ale o ta krásná vznešená zvířata - o koně. Já osobně nechápu lidi, co se koní bojí, nebo říkají, že jsou to zlomyslná a nepěkná zvířata. Miluju koně a to nejen jízdu na nich, ale i ta práce okolo nich mě celkem baví. Vždy když přijedu ke klisničce, na které jezdím a vidím, že má radost, že jsem přišla, mám najednou pocit, že mně rozumí víc než kdokoli na světě. Ale zpátky k jezdeckví. Jezdeckví má dva styly - Anglii a Western. Rozdíl mezi těmito styly je v disciplínách, sedle, uzdečce, plemenech koní... Je toho prostě spousta. Já osobně jezdím Anglii a je mi milejší, ale proti Westernu nic nemám, ale pro mě je prostě Anglie bližší ☺. Zpátky k disciplínám - u Anglie to je třeba parkur, drezura, dostih atd., u Westernu zase barrel racing, cutting , reining... je toho spousta. Na určité disciplíny byla vyšlechtěna různá plemena koní - třeba Appaloosa je doslova westernový kůň, který se používá hlavně při práci s dobyt看em. V anglickém stylu je k parkuru určen hlavně hannoverský kůň a český teplokrevník, k drezuře fríský kůň ale i Hannover a k dostihovým soutěžím arabští plnokrevníci, angličtí plnokrevníci a koně příbuzní těmto plemenům.

Mohla bych o jezdeckví mluvit i hodiny.

Pekkyna

Jizerská 50

Jizerská 50 je běžkařský závod na 50 km. Běhá se klasickou technikou. Vede přes Jizerské hory a po tzv. Jizerské magistrále. První závod tohoto typu se konal v roce 1968. V roce 2012 byla účast 6000 závodníků. K tomuto závodu přibyly další 2 kategorie. Na 30 km volné techniky, 25 km klasický běh. K těmto závodům přibyly ještě dětské

závody a firemní závody štafet 4x3 km. Největší účast byla roku 1978, kdy se zúčastnilo 7.800 závodníků. V roce 1999 byl závod zařazen do světové ligy dálkových závodů. Tohoto závodu se účastní světové špičky i české jedničky. Lukáš Bauer se i tento rok zúčastnil. Obsadil druhé místo s časem 02:12:44.

Rajče

Lhát či nelhat?

Tak to je dost zapeklitá otázka. Většinou se lhát nevyplácí, ale občas to jinak nejde. Pro každého z nás je lhaní asi jednodušší, než tvrdě přiznat pravdu, která někdy bolí, někdy zraní a bůh ví, co dalšího ještě udělá. Nebývá to z pravidla nic příjemného. Pravdě se však musíme učit. Pro některé to může být brnkačka, jenže já zrovna do té skupiny opravdu nepatřím. Za nejtěžší asi považuji přiznat, jak to vlastně bylo. Alespoň já se musím opravdu pekelně soustředit, aby mi nevyklouzlo ono „záchranné“ lhaní. Moji rodiče o tom jistě vědí své. Když ono se tak lehce lže, dokud nepomyslíte na následky, což bývá asi tak ta poslední myšlenka, která mi prolítne hlavou. Mé nejčastější problémy tohoto rázu se bezpochyby týkají mých potyček s bráchou. A protože to rodiče moc dobře ví, šance na prosazení pravdy je u mě skoro nulová. I když se tak snažím!!!

Co bych na sobě vylepšil/a

Podle průzkumu zazněly na otázku Co bych na sobě změnil/a nejčastěji dvě odpovědi - buď nic, nebo všechno. Ani jedna odpověď asi nebude správná. Ten, kdo odpověděl nic, není sebekritický a ten, kdo odpověděl, že vše, má málo sebevědomí. Platí tu pořekadlo: „Nikdo není dokonalý.“ Takže nejlepší bude si uvědomit svoje klady a zápory.

p. uč. Dušek - Přestat kouřit, ale nejde to.

p. uč. Raková - Úhlednější písmo.

III. A. Matyáš Bubík - Zlepšit pozornost.

IX. A. Markéta Nepovímová - Nos.

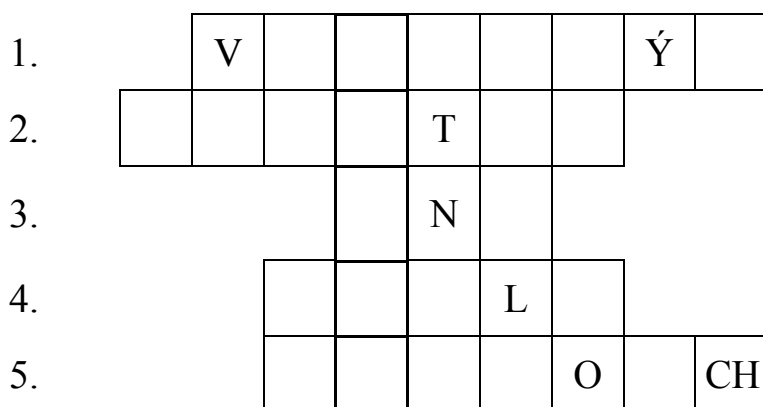
VIII. A. Milan Vaněk - Vlasy.

Zjistili jsme, že lidé by nejraději změnili:

hluk za klid

hádku za pohodu

hašteřivou slečnu za mírumilovné stvoření
 brýle za nové oči
 mzdy
 daně
 známkování
 malý mozek za velký a dobře fungující
 nadbytečná kila za perfektní postavu (jak vlastně vypadá ideální postava?)
 historii

Slaví se 14. února

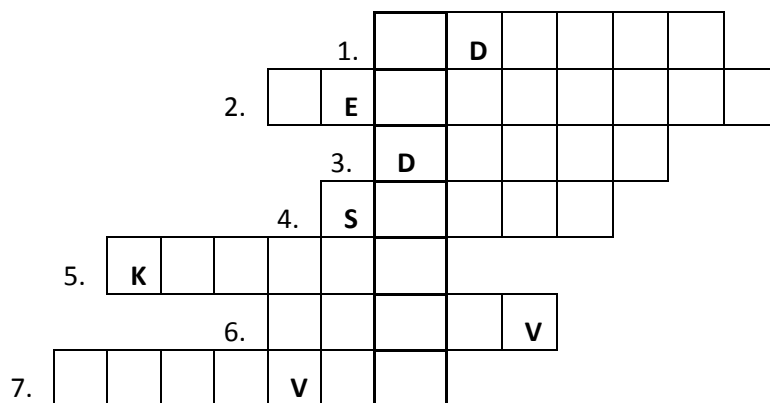
Cucá se to a je to na tyčce

V noci se nám zdají

...

Učí se tam

Visí to v zimě na okapech

1) kovová tyčka, kterou má kůň v tlamě

2) sport, který je spojován s koňmi

3) podsedlová (zdrobněle)

4) věc, kterou má kůň na hřbetě

5) pomůcka k čištění koně

6) oblíbený pamlsek pro koně

7) kůň má ve stáji na hlavě

Miluju čokoládu

Mňam, už když o ní píšu, sbíhají se mi sliny.

Víte, že...

- je obvyklou součástí nejrůznějších druhů sladkostí
- bývá zároveň nejpobulárnější na světě
- vyrábí se z kvašených, pražených a mletých zrněk tropického kakaového stromu Theobroma cacao
- zrna pocházejí z kakaových bobulek - bobů = kakao
- existují 3 typy zrn užívaných v čokoládách
 - Criollo - vzácná a drahá s 10%čokolády
 - Forastero - méně drahá s 80 %čokolády
 - Trinitario - hybrid s 10%čokolády
- dělí se na: mléčnou, bílou, ledovou, neslazenou, tmavou, Couverture
- do prodeje přichází ve formě: tabulek, malých figurek, (velikonoční zajíci, vejce, mikulášské, pusy, srdíčka)

I hořká čokoláda vám může osladit život;)

Musado

Tento pojem jste už určitě někdy slyšeli. Jde o druh bojového umění. Od ostatních druhů jako karate, judo atp. se liší jednou určitou věcí. Nepořádají se v něm žádné soutěže. Za chvíli se dozvíte proč.

Musado je moderní bojové umění. Vzniklo na základě bojových stylů korejských válečníků, jehož kořeny sahají někdy do dob začátku našeho letopočtu. Dělí se na dvě části. A to na tradiční musado TM a musado MCS (Military Combat Systém). TM je určeno pro civilní osoby, kdežto MCS, jak už z názvu vyplývá, byl vyvinut pro vojenské, policejní a jiné bezpečnostní složky. Musado v překladu znamená cesta válečníka. Zakladatelem tohoto systému byl Herbert Grudzenski z Německa. Ten má nejvyšší možný stupeň a to 10. dan. Stupně jsou podobně jako u karate rozděleny barevnými pásky. Je šest barev a tedy šest žakovských stupňů. Jsou to tzv. kupy. Poslední barva, černá, už není kup, ale dan. Když máte 1. dan, můžete dělat instruktora (tedy po určitých zkouškách). Další dany už nejsou děleny barvami, ale pouze římskou číslicí na černém pásku. Herbert Grudzenski založil světovou musado organizaci W.M.A, kterou

také vedl jako velmistr. Dne 14.4.2012 převzal vedení organizace jeho nejstarší žák Oldřich Šelenberk (7. dan) a tak se sídlo organizace přesunulo z Dortmundu do Prahy.

A teď k tomu, proč se v musadu nepořádají soutěže. Je to jednoduché. Musado totiž není sport. Většina technik (MCS) je zakončena zneškodněním nebo zabitím protivníka. Musado vás učí, jak se vyhnout krizovým situacím, jak je popřípadě nenásilně řešit a až tehdy, kdy tyto metody selžou, je na řadě samotný boj. A ten je většinou velmi krátký. TM vás naučí protivníka zneškodnit a utéct, kdežto MCS vás naučí nepřítele rychle zneškodnit tak, aby už nedělal potíže, a vy jste se mohli věnovat dalšímu.

Je dobré vědět, co všechno existuje, ale není dobré všechno používat.

Never too late!

Tak první den ve škole zvládla v pohodě. Všichni na ni byli milí, dokonce si našla kamarádku. Měla z toho radost, na první den to byl úspěch. Na život tady v L.A. by si mohla zvyknout. Když se šla projít po pláži, zapoměla na všechno trápení, zapoměla dokonce i na Kyla.

Dny plynuly, ve škole bylo všechno super, během týdne byla oblíbená a o kámoše bylo postaráno. Vážně si to tu užívala.

Kyle už jí třikrát volal. Jeho hovory ignorovala, když na něj myslela, stále ji bolelo srdce. Byla pozvaná ke kámošce na párty. Celkem se těšila, co když tam pozná nějakého hezkého kluka? S Kylem to k sobě mají tak daleko... Ten vztah by neměl šanci.

Poté, co přišla ze školy, si uklidila, lehla si na postel a vzpomínala. Tekly jí slzy, byla tak unavená, až z toho usnula. Když se probudila, už byl skoro čas, aby se oblékla na párty. Převlékla se, namalovala a vyrazila. Ke kámošce přiběhla o půl hodiny později, ale nevadilo to, zatím tam bylo jen pár lidí. Na párty všichni chodí později. S bavením s lidmi problém neměla, ráda mluvila, byla hodně společenská.

Druhý den už měla rande. Jmenoval se Jeremy, celý den se těšila. Byl tak vtipný a roztomilý, byl tak šarmantní a ty jeho oči... Úplně se v nich rozplývala.

Pokračování příště....

O čem tajně sním

Myslím, že každý má své tajné přání, jednu věc, o které tajně sní. Ať už se jedná o teenagerskou lásku (že to píšu zrovna já, co?) nebo takový životní sen. I když každý má o svém tajném přání jinou představu. Vlastně nadpis „O čem tajně sním“ není zas až tak výstižný. Dřív to možná tak bylo, ale v poslední době jsem se trochu rozkecala (ehmm, díky puberto!) a svým snem, dá se říct, otravuju celé své okolí. No, ani se mu nedivím, že ho moje vyprávění nudí a někdy chce zavolat do Bohnic. Mě samotnou někdy

Mým životním snem je přestěhovat se za hranice. Víím, že to vzhledem k Česku nezní hezky, ale nepatřím mezi Čechy, kterým se tady všechno líbí. Hodně mě láká zahraničí a ráda se učím cizí jazyky. Podívat se třeba do exotického Ria de Janeiro v Jižní Americe nebo do Kapského Města v Africe... Wow, to musí být určitě velký zážitek. Když o tom vlastně tak přemýšlím, tenhle „stěhovací syndrom“ máme v rodině. Moje teta teď žije v Itálii, i s mým povedeným bratránkem a sestřenkou. Odmala se jí líbila Itálie, tak tam jednou jela na dovolenou, zamilovala se do mého nynějšího strýčka... a teď žije ve své vysněné Itálii. Ano, jeden z mnoha důvodů, proč ji mám za vzor ☺. Mým největším snem je v zahraničí žít každodenní život. A jaká země, jaké město že mě to vlastně láká? Ano, přesně tak. Anglie se svým hlavním městem Londýnem. Pro ten já mám tedy velkou slabost. Červené dvoupatrové autobusy, telefonní budky a poštovní boxy na každém rohu. Big Ben, Tower Bridge, okouzující Londýnské Oko. Angličtina, jazyk, který naprosto miluju, i když moje slovní zásoba není zase tak bohatá, krásná vlajka, která (rychle načrtnutá propiskou) lemuje nemálo okrajů mých školních sešitů. A mnoho dalších věcí, které mojí pozornost tolik přitahují. Už se těším na příští školní rok, až budu v 8. ročníku, a když to dopadne, určitě si příležitost zajet do Londýna nenechám ujít.♥

Tak doufám, že vás tohle vyprávění nenudilo tak, jako moje přátele.

A o čem tajně sníte vy?

Dominika

Petr Korbel

Narozen 6. června 1971 v Havířově, je současný český stolní tenista. Jedná se o nejúspěšnějšího českého stolního tenistu, který se již přes deset let pohybuje v absolutní evropské a světové špičce- nejlépe v dosavadní kariéře na 16. místě mezinárodního žebříčku ITTF- aktuálně (srpen 2007) na 24. místě. Petr Korbel hraje ofenzivní a technickou topspinovou hru z obou stran, vyniká však též v tzv. „krátké“ hře nad stolem. Jedná se o praváka s evropským držením pátky, který zejména při topspinové hře backhandem výborně využívá práci zápěstí. Mezi světovými stolními tenisty je zejména pozoruhodný jeho backhandový topspin, hraný se silnou boční falší a nazývaný "chiquita" - podle typického "banánového" zakřivení trajektorie míčku. Tímto úderem je Petr Korbel schopen rozehrát útok i proti neobvykle krátkým a nízkým servisům soupeře a často tímto překvapivým úderem boduje. Je smluvním hráčem japonské firmy Butterfly a spolupracoval na vývoji pátky (dřeva) pro stolní tenis, která se po řadu let vyrábí pod jménem "Petr Korbel" a je mezi stolními tenisty celosvětově velmi oblíbená a často používaná.

Napsáno od hráčky, která hraje už 3. rokem stolní tenis - Veroniky Hegenbartové☺

„Přátelé“ z facebooku

Chápu, že tato sociální síť je pro tyto účely stvořená, ale když si mě chce přidat do přátel někdo, koho neznám, nebo jsem ho viděl jen jednou, to mě dokáže skutečně naštvat. Jakou to pro mě i pro danou osobu bude mít cenu? Maximálně k tomu, aby mi mohli posílat ty zatracené žádosti a pozvánky do her... Nejde přece o to, mít v přátelích celou Českou republiku, tak jako se o to někteří pokouší. Když už chci mít někoho mezi přáteli, tak by to asi mělo mít svojí funkci a důvod, ne? Takové bezcenné žádosti od neznámých lidí dokáží člověka jen naštvat, když už jednou za čas tuto stránku navštíví, což je velký problém, který sužuje tuto síť a pravděpodobně ještě hodně dlouho sužovat bude.

Re-play

Re-play je herní pořad vysílaný na televizi Prima Cool. Dříve byl vysílaný na televizi Public, to se ale 5. února změnilo.

Re-play se zabývá především současnými moderními hrami, občas však zavítá i do minulosti počítačových či jiných her a někdy i hodně

daleko. Nedávno se vysílal díl věnovaný především spoustu let staré počítačové střílečce zvané Doom. V základě je pořad rozdělen na tyto části her: Novinky, Přehra, Téma, Report, Recenze, Top a Retro. Vždy na konci dílu je zahájena soutěž týkající se něčeho z obsahu tohoto dílu a vyhlášení vítězi soutěže z dílu minulého. Čas od času zavítá tento pořad i na herní akce, festivaly, turnaje nebo na slavnostní vyhlášení nových dlouho očekávaných her. Celým pořadem a každým dílem provází dva moderátoři: Mikoláš Tuček a Alžběta Trojanová, kteří hovoří s českými i zahraničními herními vývojáři ve studiu Re-play nebo na již zmiňovaných herních akcích.

Re-play je na Prima Cool vysílán už téměř dva roky a za tuto dobu se mu podařilo vyšplhat se na místo nejsledovanějšího herního pořadu v České republice.

Cannab

S humorem

Nevím, proč se lidé tak málo smějí. Příčin bude asi víc, ale každopádně je mi to líto. Copak si nenajdeme v našem uspěchaném a vážném životě plném stresu ani chvilku na to, abychom se zasmáli? Copak se nikdy nenaučíme hledat radost i v drobnostech? Vždyť se v našem světě děje tolik humorných věcí, vždyť máme čemu se smát, ale přesto chodíme s kamenným výrazem. To už si neuděláme čas ani na to pochopit legraci a zasmát se? Nejde jen o smích, někdy mi připadá, že jsme zapomněli, co je to úsměv. Člověku je hned veseleji, když se s někým potká a dotyčný ho pozdraví s úsměvem. Úsměv rozehrje celé naše zamrzlé srdce, jako když na nás po zimě zasvítí první sluneční paprsek. Podle mě jsou nejusměvavější a nejvíce se smějící malé děti a čím více stárnou, tím jsou vážnější. Nevím jak na vás, ale na mě působí daleko lépe, pokud se usmívám a ostatní také. Nemám ráda, pokud panuje dusivá atmosféra plná vážnosti. Proč se tedy s věkem více a více mračíme, proč hledáme jen to špatné, přestože je nám s humorem lépe? Já osobně televizi moc nesleduji, protože se tam jen zřídka vyskytují filmy mého gusta. Mám totiž nejraději francouzské komedie. Samozřejmě zbožňuji také hry z Divadla Járy Cimrmana, protože francouzský humor typu Louis de Funès nebo cimrmanovský humor je přesně to, u čeho se válím smíchy, a jejich fórky na mě rozhodně nepůsobí trapně jako některé vtípky z nejmenovaných seriálů. Často si říkám, že kdyby se lidé inspirovali

alespoň občas komediemi a občas prohodili nějaký ten vtípek a zasmáli se tomu, co řeknou druzí, procházelo by se nám náročným životem daleko snadněji. Víím, že se všichni, co to čtete, nemračíte. Stejně vám připravím malé doporučení. Takže, vřele vám doporučuji skouknout nějakou komedii, kterou máte rádi, a pak si začít všímat, že je kolem nás opravdu hodně věcí k zasmání, a taky se patřičně pobavit. My si dokážeme vzpomenout na radost a smích a vyrazit dál s humorem ☺. Stačí si jen najít čas a mít chuť.

Ela

SOS dětské vesničky

SOS dětské vesničky je forma náhradní rodinné péče o děti bez (fungujících) rodin, které není možno adoptovat. Vznikla v Rakousku v roce 1949 jako jeden ze způsobů zajistit opuštěnému dítěti péči náhradních rodičů. Jejím původcem a následně realizátorem byl Rakušan dr. Hermann Gmeiner, který ideu spojit opuštěné děti s matkami, které děti nemají, uvedl ve skutek založením **Sdružení SOS dětské vesničky** v Imst v Rakousku. Byla zaměřena na válečné sirotky a v důsledku války opuštěné děti. Je založeno konto 777 SOS dětské vesničky, o rok později byla na kontě obrovská suma 28 milionů Kčs. Dnes se vesničky nacházejí v Doubí u Karlových Varů, ve Chvalčově na Kroměřížsku, Brno-Medlánkách. Myšlenka spočívá v tom poskytnout osiřelému dítěti péči v prostředí co možná nejpodobnějšímu poměrům v běžných rodinách a nerozdělovat členy (sourozence) původní rodiny. Péči obstarávají náhradní rodiče

4 základní pilíře

- Matka
- Rodina
- Dům
- Vesnička

Verísek☺

alentin

Svatý Valentin byl pravděpodobně katolický kněz, biskup, který roku 269 zemřel mučednickou smrtí. Není přesně známo, kdy byl svatořečen, stalo se tak v ranném středověku, je zapsán ve Zlaté legendě ze 13. století, v chrámových kalendářích 14. století včetně českých. V římském martyrologiu se jeho svátek slaví 14. února. Podle první legendy sv. Valentin z Terni zemřel mučednickou smrtí 14. února 269 na příkaz římského císaře Claudia 2. poté, co přes zákon oddával snoubence podle křesťanského rituálu.

Verísek☺

Tak jsou tu zase... Vtíípky

Víno

Dělení vína na Moravě:

1. Dá sa
2. Dá sa svařit
3. Nedá sa
4. Dá sa Pražákom

Rtěnka

Ředitel střední školy měl velké problémy s dospívajícími děvčaty, kterým se zalíbilo používání rtěnky. Když si ji na toaletách patlaly na rty, vždy za sebou nechaly obtisk na zrcadle. Ředitel se rozhodl zakročit. Zavolal si všechny dívky a odvedl je na toalety. Tam už čekal školník a ředitel dívkám vysvětlil, že mu to dá hodně práce každý večer zrcadla čistit. Poprosil ho, aby jim tu práci ukázal. Školník vzal dlouhé koště, namočil ho v nejbližším záchodě a začal drhnout zrcadlo. Od té doby se tam neukázal ani jeden otisk rtěnky.

Žralok

Pan učitel vysvětluje žákům: „Tak děti, co se stane, když se zvířátkům narodí miminko? No přece kráva se okraví, kočka se okotí,... Co bys třeba řekla ty, Maruško?“

Holčička povídá: „Slepička se oslepičí.““

„Výborně!“ pochválí jí kantor.

Pepíček se přihlásí a povídá: „Prosím, a žralok se ožral!“

Stíhačky

Letí dvě stíhačky a jedna nestíhá...

Facebook

Nefunguje Facebook. Už to trvá 3. den. Zoufalí lidé vybíhají do ulic, v rukou drží své fotografie a křičí na ostatní: „Líbí se ti to, líbí se ti to?!“

Trapasy, ty já přitahuju

Už tohle téma jsem měla několikrát v hlavě. Těch trapasů je fakt požehnaně. Nemusím vzpomínat dlouho. Tak třeba v sobotu. Když dělám můj oblíbený koláč, jde vše jako po másle. Už to budu mít. Jenže ouha. Došel olej. Co teď? Jasně, dojít ho koupit. Vzala jsem si penízky, oblékla se. Výtah mě skřípnul. Kromě kousku kalhot jsem se do něj vešla. Nebýt souseda, asi bych tam trčela dlouho. Nakoupila jsem bez úhony a zpátky domů. Co to? On tam neměl být olej, ale mléko. No ano, překoukla jsem se. I mistr tesař se někdy utne, ne? Mléko tady naštěstí mám, takže dobrý. Zbytek koláče jsem dodělala bez úhony. Přinesla jsem i našemu milému sousedovi jako poděkování za záchranu. Tak to by asi bylo.

Valentýn – aneb já zas nic!

Tak tenhle svátek bych klidně vynechala, protože alespoň pro mě je úplně zbytečný a akorát mi dokáže zkazit náladu. Všude plno srdíček a lásky, zamilovaní jsou plni očekávání, ale na mě si jako obvykle nikdo nevzpomene. Pravda je, že není proč, jenže to nic nemění na tom, že mě to

štve a je mi to tak trochu líto. A pokud by si na mě nějaký kluk přeci jen vzpomněl, asi se to nedovím ☹. Kluci mi v tomhle směru přijdou jako pěkní poseroutkové, když jsou zamilovaní, tak jsou skoro všichni moc stydliví na to, aby to dali najevo. Spousta holek, na které někdo myslí, se asi zase jako obvykle nic nedozví. A přesto by si to zasloužily. Haló, kluci, nestyd'te se ☺! Jak asi holky poznají, že jsou do nich kluci zamilovaní až po uši, když nevyužijí ani Valentýna, co? Holky jsou sice taky stydlivé, ale podle mě mají rozhodně větší kuráž, jenže k čemu to je, když by právě kluci měli svou lásku projevít jako první? Copak se to nosí, aby holka pozvala kluka na první rande, napsala mu básničku na Valentýna, nebo mu snad natrhala kytku?! Ne, ale zrovna tohle společenské pravidlo mi připadá hloupé. Přesto ho máme zavedené, takže buď kluci seberete odvahu, nebo budou mít obě strany smůlu. To snad nechcete, ne? Takže honem napište básničku, sežeňte kytku nebo holku někam pozvěte ☺. Navíc devátákům už se čas rychle krátí. Přeji hodně štěstí v lásce ♥ holkám i klukům a pořádnou kupu odvahy. Nemůžete nic ztratit, pouze získat, takže stop stydlivosti ☺!

Jak vidím volbu prezidenta já

Asi jste si už všichni všimli, že právě probíhá volba prezidenta. V momentě, kdy toto čtete, je už asi po volbách. Letošní volba prezidenta probíhá (probíhala) formou přímé volby občanů státu. Dost mě překvapili někteří kandidáti. Nejvíce asi pan Vladimír Franz přezdívaný „Avatar“. Jistě víte, o koho jde ☺. Je to hudební skladatel, básník a především vysokoškolský pedagog. Pozornost médií si získal svým nezvykle rozsáhlým tetováním, které pokrývá i celý obličej (proto ta přezdívka). Dalším zajímavým kandidátem byl pan Tomio Okamura. Je to český politik a podnikatel moravsko-japonsko-korejského původu. Narodil se v Tokiu. Do voleb se naštěstí nedostal. Nerad bych byl součástí česko-japonské koalice. Dalším kandidátem byl pan Miloš Zeman. Český ekonom a prognostik. O křeslo prezidenta se ucházel už v roce 2003, ale poté z politiky odešel. Vrátil se v roce 2010 jako předseda Strany Práv Občanů Zemanovci. Člověk, který si do sandálu vezme ponožky, prostě podle mě nemůže být prezident. Stejně tak jako další kandidát, se kterým

měl po prvním kole voleb nejvíce hlasů. Je to kníže Karel Schwarzenberg. Ten se podílel na vzniku strany TOP 09 a je poslancem (v momentě kdy toto píše ještě je). Neviděl jsem ho jinak než spícího na stole v podobné poloze jako já při nudném výkladu ve škole. Navíc když mluví, tak mu vůbec není rozumět. Opravdu si nedovedu představit, že koukám v televizi na jeho novoroční projev a čtu přitom titulky. Bylo ještě pár kandidátů, ale ty je zbytečné zmiňovat. Podle mého názoru by prezidenta měli volit lidé, kteří politice trochu rozumí. Přímá volba není špatná, ba naopak. Ale když si mezi kandidáty nevyberete pro koho hlasovat... Upozorňuji, že celý tento článek se týká pouze mého názoru a nijak neuráží zmíněné osoby.

ToMaS

Zimní sporty

V zimě můžete provozovat spoustu sportů. Nejvíce jich je asi na sněhu. Určitě znáte ty nejznámější jako lyžování, sáňkování, bobování, snowboarding. Ale říká vám něco pojem skibob nebo snowkiting? Pokusím se vám přiblížit některé z těchto méně známých sportů. Skibob je z nich u nás asi nejrozšířenější. Je to takové kolo s lyžemi. Na nohou má jezdec připnuty ještě malé lyže pro lepší ovládání. Jezdí se klasické kategorie jako na lyžích. To znamená slalom, sjezd, obří slalom atd. Další z těchto sněžných sportů je skibagging. Tento sport je provozován na tzv. skibaggu. Je to vlastně pytel připevněný k noze. Na tom není co vysvětlovat :D. Podobný sport je Klu-ski. Jsou to plastové násady na boty ve tvaru lodiček. Na těch můžete jezdit pouze na zpevněném zasněženém povrchu nebo na ušlapaném sněhu. Skijöring je vám asi také neznámé slovo. Myslím, že to už jste někdy viděli. Slovo pochází z Norštiny doslova znamená řízení na lyžích. Jezdec je tenkým lanem připoután k psímu spřežení nebo ke koni. U nás je známější motoskiöring. V tomto případě lyžaře táhne jezdec na motorce. Jako poslední bych uvedl asi Snowkiting. Je to poměrně mladý adrenalinový sport, kdy je jezdec na lyžích nebo snowboardu připoután k draku (padáku) poháněném větrem. Jezdec ho stejně jako padák ovládá dalšími šňůrami. Stejným způsobem se dá jezdit s bruslemi na ledě. V létě pak s prknem na vodě nebo na trávě na mountainboardem.

ToMaS